

MARXILAISUUS JA KAPINA

KIRJE VSDTP:n KESKUSKOMITEALLE

Valta-asemassa olevien „sosialististen” puolueiden pahimpia ja miltei yleisimpiä marxilaisuuden väärennöksiä on se opportunistinen valhe, että kapinan valmistelu ja yleensä kapinan käsittäminen taidoksi on muka „blanquilaisuutta”.

Opportunismien johtaja Bernstein on jo hankkinut itselleen surullisen kuuluisuuden syyttämällä marxilaista liikettä blanquilaisuudesta, eivätkä nykyiset opportunistit kirkuessaan blanquilaisuudesta oikeastaan paranna eivätkä „rikastuta” edes hivenen vertaa Bernsteinin niukkoja „aatteita”.

Marxilaisia syytetään blanquilaisuudesta sen takia, että he käsittävät kapinan taidoksi! Voikohan olla räikeämpää totuuden vääristelyä, sillä yksikään marxilainen ei kiellä sitä, että juuri Marx on tässä suhteessa ilmaissut mielipiteensä mahdollisimman selvästi, täsmällisesti ja eittämättömästi, sanomalla nimenomaan, että kapina on *taitoa* ja että kapina on otettava taidon kannalta, että on *taistellen* saavutettava ensimmäinen menestys ja mentävä sitten voitosta voittoon keskeyttämättä *hyökkäystä* vihollista vastaan, käyttäen hyväksi sen hämmennystä j.n.e., j.n.e.

Onnistuakseen kapinan täytyy pohjata edistyksellisimpään luokkaan eikä salaliittoon, puolueeseen. Tämä ensiksi. Toiseksi kapinan täytyy pohjata *vallankumoukselliseen kansannousuun*. Kolmanneksi kapinan täytyy pohjata kasvavan vallankumouksen historian sellaiseen *käännekohtaan*, jossa kansan eturivien aktiivisuus on suurimmillaan, jossa *horjunta* vallankumouksen vihollisten keskuudessa ja *vallankumouksen heikkojen, puolinaisten ja epäröivien ystävien riveissä* on voimakkain. Juuri nämä kolme ehtoa ovatkin kapinakysymyksen asettelussa erottamassa *marxilaisuutta blanquilaisuudesta*.

Mutta kun kerran nämä ehdot ovat olemassa, niin kieltäytyminen ottamasta kapinaa *taidon* kannalta merkitsee marxilaisuuden kavaltamista ja vallankumouksen kavaltamista.

Todistaaksemme, minkä vuoksi on pidettävä juuri nykyhetkeä sellaisena, jolloin puolueen on *välttämättä* tunnustettava, että objektiivisten tapahtumien kulku on asettanut päiväjärjestykseen *kapinan*, ja otettava kapina taidon kannalta, todistaaksemme tämän lienee parasta käyttää vertailumenetelmää ja verrata heinäkuun 3 ja 4 päivää syyskuun päiviin.

Heinäkuun 3 ja 4 pnä voitiin totuudesta poikkeamatta asettaa kysymys näin: tekisimme oikeammin, jos ottaisimme vallan, koska muussa tapauksessa viholliset kuitenkin syyttävät meitä kapinasta ja nujertavat meidät kapinallisina. Mutta tästä ei saanut tehdä johtopäätöstä, että valta oli silloin otettava, koska silloin ei ollut objektiivisia edellytyksiä kapinan onnistumiselle.

1) Se luokka, joka on vallankumouksen etujoukko, ei vielä ollut meidän puolellamme.

Pääkaupunkien työläisten ja sotaväen keskuudessa meillä ei vielä ollut enemmistöä. Nyt meillä on enemmistö molemmissa Neuvostoissa. Sen ovat saaneet aikaan *yksinomaan* heinä- ja elokuun tapahtumat, bolshevikkien „nujertamisesta” ja Kornilovin kapinaliikkeestä saatu kokemus.

2) Silloin ei ollut yleistä vallankumouksellista kannannousua. Nyt Kornilovin kapinaliikkeen jälkeen se on olemassa. Sitä todistavat maaseudun tapahtumat ja se, että Neuvostot ovat monin paikoin ottaneet vallan käsiinsä.

3) Silloin vihollistemme ja epävakaisen pikkuporvariston keskuudessa ei ollut mitään vakavanlaatuista yleistä poliittista *horjuntaa*. Nyt horjunta on tavattoman suurta: meidän päävihollisemme, sekä liittolaisvaltojen imperialismi että koko maailman imperialismi (koska „liittolaiset” ovat maailman imperialismin johdossa) *on alkanut horjua* sodan voitolliseen loppuun jatkamisen ja Venäjää vastaan tähdätyn erillisrauhan välillä. Meidän pikkuporvarilliset demokraattimme, jotka ovat ilmeisesti menettäneet kansan enemmistön kannatuksen, ovat alkaneet horjua tavattomasti ja kieltäytyä liittoutumasta, s.o. koalitiosta kadettien kanssa.

4) Sen tähden kapina heinäkuun 3 ja 4 pnä olisi ollut virhe: me emme olisi kyenneet pitämään valtaa enempää

fyysillisesti kuin poliittisestikaan. Fyysillisesti emme olisi kyenneet pitämään valtaa siitä huolimatta, vaikka Pietari olikin aika ajoin meidän hallussamme, sillä työläisemme ja sotilaamme eivät olisi ryhtyneet silloin *tappelemaan* ja *kuolemaan* Pietarin omistamisesta: silloin ei ollut vielä sitä „raivoa”, sitä kuohuvaa vihaa *enempää* Kerenskejä kuin Tsereteli — Tshernovejakaan *vastaan*, eikä eserrien ja menshevikkien osanotolla toimeenpannuista bolshevikkivainoista saamamme kokemus ollut vielä karaissut väkeämme.

Poliittisesti emme olisi kyenneet pitämään valtaa heinäkuun 3 ja 4 pnä, sillä *ennen Kornilovin kapinaa* sotaväki ja maaseutu olisivat voineet nousta ja olisivat nousseetkin Pietaria vastaan.

Nyt tilanne on aivan toinen.

Puolellamme on sen *luokan* enemmistö, joka on vallankumouksen etujoukko, kansan etujoukko ja pystyy saamaan joukot mukaansa.

Puolellamme on kansan *enemmistö*, sillä Tshernovin eroaminen on mitä selvin ja mitä havainnollisin, joskaan ei suinkaan ainoa merkki siitä, että talonpoikaisto *ei saamaata* liittoutumalta, johon eserrät kuuluvat (eikä eserriltä itseltään). Juuri tämä tekee vallankumouksen luonteeltaan yleiskansalliseksi.

Me olemme puolueena siinä edullisessa asemassa, että tiedämme varmasti tiemme, sen sijaan kun *koko imperialismi* ja koko menshevikkien ja eserrien liittoutuma horjuvat äärettömästi.

Meidän *voittomme on varma*, sillä kansa on jo aivan epätoivon partaalla ja me olemme näyttäneet koko kansalle varman ulospääsyn siten, että olemme osoittaneet, mikä merkitys meidän johdollamme oli koko kansalle „Kornilovin päivinä”, sekä olemme *ehdottaneet* liittoutumaan osallistujille kompromissia ja *saaneet heiltä kieltävän vastauksen* sellaisissa oloissa, jolloin heidän horjuntansa ei ole suinkaan lakannut.

Olisi mitä suurin erehdys luulla, että kompromissiehdotustamme ei ole *vielä* hylätty, että Demokraattinen neuvottelukokous voi sen *vielä* hyväksyä. Kompromissiehdotuksen teki *puolue puolueille*; muuten sitä ei olisi voitukaan tehdä. *Puolueet* hylkäsivät sen. Demokraattinen neuvottelukokous on vain *neuvottelukokous* eikä sen *enempää*. Ei pidä unohtaa yhtä seikkaa: vallankumouksellisen kansan *enem-*

mistö, köyhin ja katkeroitunein talonpoikaisväestö ei ole siinä edustettuna. Se on *kansan vähemmistön* neuvottelukokous, tätä ilmeistä totuutta ei pidä unohtaa. Olisi mitä suurin virhe, mitä suurinta parlamentaarista kretinismiä meidän puoleltamme pitää Demokraattista neuvottelukokousta parlamenttina, sillä *vaikkapa* se julistaisikin itsensä parlamentiksi, vallankumouksen täysivaltaiseksi parlamentiksi, niin kuitenkin se *ei ratkaise* mitään: ratkaisu tapahtuu *sen ulkopuolella*, Pietarin ja Moskovan työväenkortteleissa.

Meillä on kaikki objektiiviset edellytykset kapinan onnistumiseen. Meillä on erittäin suuria etuja nykyisestä tilanteesta, jolloin *vain* meidän voittomme kapinassa tekee lopun kansaa tuskastuttavasta horjunnasta, tuosta maailman tuskallisimmasta seikasta; jolloin *vain meidän* voittomme kapinassa *tekee lopun* vallankumousta vastaan tähdätyllä erillisrauhalla leikittelemisestä, tekee siitä lopun sillä tavalla, että tarjoaa avoimesti mitä täydellisintä, oikeudenmukaisinta ja pikaisinta rauhaa, rauhaa vallankumouksen *hyväksi*.

Ja vihdoin vain meidän puolueemme *voi* pelastaa Pietarin päästyään voitolle kapinassa, sillä jos rauhantarjouksemme hylätään emmekä saa edes välirauhaa, niin silloin *meistä* tulee „puolustuskantalaisia”, silloin meistä tulee *johtavin sotapuolue, kaikkein „sotaisin”* puolue ja me ryhdymme sotaan todella vallankumouksellisesti. Me otamme kapitalisteilta kaiken leivän ja kaikki saappaat. Jätämme heille vain leivänkuoret, puemme heidät virsuihin. Annamme kaiken leivän ja kaikki jalkineet rintamalle.

Ja silloin me pystymme pitämään Pietarin.

Venäjällä on vielä loputtoman paljon niin aineellisia kuin henkisiäkin edellytyksiä tosivallankumouksellista sotaa varten; 99 tapauksessa sadasta saksalaiset antavat meille ainakin välirauhan. Ja välirauhan saaminen nyt merkitsee jo *täyden rauhan* saamista.

* * *

Tietäessämme Pietarin ja Moskovan työläisten kapinan olevan ehdottoman välttämätön vallankumouksen pelastamiseksi ja Venäjän pelastamiseksi kahden imperialistiliittoutuman keskeiseltä „erillis”-jaolta, meidän täytyy ensin-

näkin sopeuttaa Neuvottelukokouksessa noudattamamme poliittinen taktiikka voimistuvan kapinaliikkeen aiheuttaman tilanteen mukaiseksi; toiseksi meidän täytyy todistaa, että me emme ainoastaan sanoissa hyväksy sitä Marxin ajatusta, että kapina täytyy ottaa taidon kannalta.

Neuvottelukokouksessa meidän täytyy heti yhdistää bolshevikit lujaksi ryhmäksi, tavoittelematta suurta lukumäärää, pelkäämättä jättää horjuvia horjuvien leiriin: nämä hyödyttävät vallankumouksen asiaa enemmän *siellä* kuin päättäväisten ja antaumuksellisten taistelijain leirissä.

Meidän täytyy laatia lyhyt bolshevikkien julistus tähden-tään siinä mitä jyrkimmin, että nyt ei ole paikallaan pitää pitkiä puheita eikä yleensä „puheita”, että vallankumouksen pelastamiseksi on toimittava viivyttelämättä, että on ehdottoman välttämätöntä tehdä täydellinen pesäero porvaristosta, erottaa täydellisesti koko nykyinen hallitus, sanoutua täydellisesti irti Venäjän „erillis”-jakoa valmistelevista Englannin ja Ranskan imperialisteista, että koko vallan pitää viipymättä siirtyä *vallankumouksellisen proletariaatin johtamien vallankumouksellisten kansanjoukkojen käsiin*.

Meidän julistuksemme täytyy olla tämän johtopäätöksen formulointia mahdollisimman lyhyessä ja jyrkässä muodossa ja liittyä seuraaviin ohjelmaehdotuksiin: rauha kansoille, maat talonpojille, kapitalistien skandaalimaisten liikevoittojen takavarikointi ja heidän julkeasti harjoittamansa tuotannon turmelun estäminen.

Mitä lyhyempi ja jyrkkäsanaisempi julistuksemme on, sitä parempi. Siinä on vain osoitettava selvästi vielä kaksi erittäin tärkeää seikkaa: kansa on perin kyllästynyt horjumisiin, se on tuskastunut eserrien ja menshevikkien epäroinnistä; me katkaisemme lopullisesti suhteemme näihin *puolueisiin*, sillä ne ovat pettäneet vallankumouksen.

Ja toiseksi: jos tarjoamme heti rauhaa ilman aluevaltauksia, jos katkaisemme heti suhteemme liittolaisvaltojen imperialisteihin ja yleensä kaikkiin imperialisteihin, niin tuloksena on, että joko saadaan heti välirauha tai koko vallankumouksellinen proletariaatti siirtyy puolustuskanalle ja vallankumoukselliset kansanjoukot ryhtyvät sen johdolla todella oikeudenmukaiseen, todella vallankumoukselliseen sotaan.

Luettuamme julki tämän julistuksen, kehotettuamme *päättämään* eikä puhumaan, *toimimaan* eikä kirjoittelemaan päätöslausemia meidän on *lähetettävä* koko edustajaryhmämme *tehtäisiin ja kasarmeihin*: siellä on sen paikka, siellä on vallankumouksen elinhermo, sen pelastamisen voimanlähde, siellä on Demokraattista neuvottelukokousta eteenpäin kannustava voima.

Siellä meidän täytyy tulisissa, intomielisissä puheissamme tehdä selkoa ohjelmastamme ja asettaa kysymys näin: joko Neuvottelukokous hyväksyy ohjelmamme *täydellisesti*, tai — kapina. Keskitietä ei ole. Ei voida odottaa. Vallankumous on tuhoutumassa.

Asetettuamme kysymyksen näin, lähetettyämme koko edustajaryhmämme tehtäisiin ja kasarmeihin *me valitsemme oikean hetken kapinan alkamiseksi*.

Ja suhtautuaksemme kapinaan marxilaisesti, t.s. kuten taitoon, meidän täytyy samanaikaisesti, hetkeäkään hukkaamatta järjestää kapinajoukkojen *esikunta*, jakaa ja sijoitella voimamme, lähettää uskolliset rykmentit tärkeimpiin kohtiin, piirittää Aleksanterin teatteri, vallata Pietari-Paavalin linnoitus, vangita yleisesikunta ja hallitus, lähettää junkkarikoululaisia ja villiä divisioonaa vastaan sellaisia joukko-osastoja, jotka mielummin kaatuvat kuin päästävät vihollisen etenemään kaupungin keskuksiin; meidän on mobilisoitava aseelliset työläiset, kutsuttava heitä hurjaan viimeiseen taisteluun, miehittävä heti lennätin- ja puhelinlaitos, sijoitettava *oma* kapinaesikuntamme keskuspuhelinaseman läheisyyteen ja saatava se puhelinyhteyteen kaikkien tehtaitten, kaikkien rykmenttien, kaikkien niiden kohtien kanssa, joissa alkaa aseellinen taistelu, j.n.e.

Yllä oleva on tietysti esitetty vain pääpiirteissään, vain *havainnollistaaksemme* sitä, että nykyhetkellä ei voida pysyä uskollisena marxilaisuudelle, pysyä vallankumoukselle uskollisena, *ellei kapinaa käsitetä taidoksi*.

N. Lenin

Kirjoitettu syyskuun 13 ja 14
(26 ja 27) p:nä 1917

Julkaistu ensi kerran v. 1921
„Proletarskaja Revoljutsija“
aikakauslehden 2. numerossa

Julkaistaan aikakauslehden tekstistä,
joka on tarkistettu
konekirjoitusjäljennöksen mukaan